

PASSET A PASSET
Cocentaina, 18 de març de 2011

Sovint la vida et porta per indrets inesperats, per camins que no aguaitaves i que acaben per convertir-se en el teu destí. Una nit de tardor allà per 1987 dos amics de La Xafigà de Muro em demanaren si podria anar a portar-los el compàs als assajos: “*Som molts i no ens aclarim...*”, em varen dir. Jove com era i per tant una mica agosarat, allà que vaig anar. Des de llavors les dolçaines formen part de la meua sintonia particular. El seu so penetrant és llavor de sentiments, de records, de vida en estat pur. No va ser gens fàcil; per a molts la dolçaina havia de ser instrument solista i això de fer un grup seria una moda passatgera. Nefastes endevinadors, inoperants futuristes que no varen poder aturar el corrent vertiginós d’aquest instrument.

Avui tinc la immensa fortuna d’escoltar un concert format íntegrament amb obres meues escrites per a colla de dolçaines. Vull agrair el treball dels dolçainers i dels percussionistes de La Cordeta d’Alcoi i d’El Mal Passet de Cocentaina, així com dels seus mestres, els amics *Julio García Casasempere* i *Francisco Valor*, per haver dedicat el seu valuós temps a esbrinar les meues humils notes. Aquest és el major premi o regal que puc rebre. No sabeu quan feliç m’heu fet.

Però per si açò fora poc, el grup socarrat va decidir a finals de l’any passat atorgar-me la seua distinció que anomenen PASSET A PASSET, destinada a entitats o persones que han treballat per la dolçaina. Realment no crec que el meu treball meresca cap reconeixement, doncs si vos dic la veritat, m’he dedicat a fer allò que deia Bernstein: “*fer la música que estime, i estimar la música que faig*”, convençut com estic que l’amor és l’instrument més important per enllestir el camí de la vida. Tanmateix, aquest reconeixement parla més de vosaltres que de mi. Parla de la vostra generositat, de la vostra empatia, de la vostra senzillesa i de la vostra solidaritat. A més a més, els dos companys que m’han precedit en aquest reconeixement, els amics *Xavier Richart* i *Paco Vicedo*, em fan sentir-me ben afortunat en rebre’l. Els que ens sentim amics vostres estem ben orgullosos de compartir la vostra tasca.

Si hi ha que reconèixer o premiar algú caldria fer-ho a tota la gent que tinc la sort de tenir al meu voltant, aquells que em suporten, aquells que em boneguen, aquells que es riuen i ploren amb mi, pas a pas, aquells que m’estimen: els meus amics, la meua família i sobre tot a Maido i a Arnau. Ells dos donen sentit a tot allò que faig i omplien la meua vida de l’amor i de la tendresa necessaris per seguir endavant.

A tots els que heu fet possible aquest acte vos estic eternament agraït.

José R. Pascual-Vilaplana